

کشور ما را فوراً ترک کنید!

نوشته: حسن جوما اعواد دبیرکل اتحادیه شرکت نفت جنوب عراق و رئیس اتحادیه کارگران نفت بصره

برگردان: برگردان المیرا مرادی

*مقامات اشغالگر بسیاری از قوانین سرکوبگرانه دوران صدام حسین را بکار می برند، که در میان آنها قانون 1987 می باشد که بر مبنای آن، حقوق ابتدائی اتحادیه ای ما از جمله حق اعتصاب از ما ربوده شد.

*امروزه ما علیرغم داشتن 23000 عضو در 10 کمپانی نفت و گاز که از بصره، اماره، ناصریه تا استان انبر را در بر میگیرد، رسماً بعنوان اتحادیه صنفی و سندیکایی شناخته نشده ایم.

Elmira2211@yahoo.ca

گاردین

*از اولین روزهای اشغال عراق توسط نیروهای آمریکائی؟ انگلیسی

کارگران نفت در مقابل اشغال خارجی مقاومت کرده اند

ما روزهای تاریک و سختی را تحت دیکتاتوری صدام حسین داشته ایم. زمانیکه آن رژیم سرنگون شد، مردم ما خواهان داشتن یک زندگی نوین بودند، یک زندگی خالی از تن لرزه و ترور، یک زندگی که ما را قادر گرداند تا کشورمان را دوباره بازسازی نمائیم و از ثروت طبیعی اش لذت ببریم. اما در عوض چیزی که نصیب جامعه و کشور ما شد، بمب های خوشه ای و شیمیایی بود که بر سر ما فرو ریخته شد و شکنجه ها، تجاوزات و آزارها و قتل هایی است که اشغالگران نصیب مردم ما در خانه اشان نموده اند.

پلیس امنیتی صدام عادت داشت که شبانه از طریق پشت بامها به داخل خانه ها بخزد، ولی هم اینک سربازان اشغالگر در روز روشن درب خانه ها را شکسته و داخل می شوند. رسانه های خبری حتی ذره ای از خرابی و انهدامی که عراق را در منجلاب آن فروبرده است، نشان نمی دهند. روزنامه نگارانی که دلیرانه مبادرت به بیان حقیقت آنچه که در عراق اتفاق می افتد، کرده اند، توسط تروریست ها ربوده می شوند. این برنامه در خدمت اشغالگران است که اهداف آن حذف فیزیکی شاهدین این جنایات می باشد.

کارگران در مناطق نفت خیز جنوب عراق بلافاصله پس از اشغال بصره توسط نیروهای انگلیسی شروع به سازماندهی کردند. ما اتحادیه خود، اتحادیه شرکت نفت جنوب عراق را درست یازده روز پس از سقوط بغداد در آوریل 2003 تاسیس کردیم. این مقارن با آن بود که نیروهای اشغالگر عقب ایستاده بودند و اجازه دادند که بیمارستان ها، دانشگاهها و سرویس خدمات عمومی بصره به آتش کشانده شوند و مورد غارت و دزدی قرار گیرند، و نیروهای اشغالگر هم از تنها جایی که حفاظت بعمل می آوردند وزارت نفت و حوزه های نفتی بود. از آن زمان ما دریافتیم که با نیرویی حیوان صفت و درنده خویی طرف هستیم که آماده است برای بدست آوردن خواسته خود، بدون توجه به رنجهای انسانها، همه گونه فشاری را وارد نماید. از همان آغاز، ما بدون هیچ شک و تردیدی دریافتیم که آمریکا و متحدینش جهت کنترل و دست گرفتن منابع نفت و انرژی ما آمده اند.

مقامات اشغالگر بسیاری از قوانین سرکوبگرانه دوران صدام حسین را بکار می برند،

که در میان آنها قانون 1987 می باشد که بر مبنای آن، حقوق ابتدائی اتحادیه ای ما از جمله حق اعتصاب از ما ربوده شد.

امروزه ما علیرغم داشتن 23000 عضو در 10 کمپانی نفت و گاز که از بصره، اماره، ناصریه تا استان انبر را در بر میگیرد، رسماً بعنوان اتحادیه صنفی و سندیکایی شناخته نشده ایم، گرچه ما مشروعیت و اقتدار خود را از نیروی کارگران کسب می کنیم، نه از حکومت و دولت.

ما بر این باوریم که اتحادیه ها می بایستی که علیرغم تمایل دولت مستقل عمل نمایند، تا مردم قادر باشند که سرانجام یک دولت مستقل، اصیل و قابل اعتماد را که منافع مردم عراق، نه منافع امپریالیسم آمریکا را نمایندگی کند، بسر کار آورند.

اتحادیه ما مستقل از هر حزب سیاسی است. بیشتر اتحادیه های صنفی در انگلستان بنظرشان می آید که تنها از وجود یک فدراسیون اتحادیه ای در عراق باخبرند، یعنی همان فدراسیون فرمایشی تحت کنترل دولت بنام " فدراسیون اتحادیه های صنفی عراق " که رئیس آن رسیم عوادی کسی است که در عین حال قائم مقام رهبر حزب آمریکائی ایاد علاوی نخست وزیر هم می باشد. رهبری " فدراسیون اتحادیه های صنفی عراق " مابین حزب کمونیست عراق که طرفدار دولت دست نشانده می باشد و "وفاق ملی" ایاد علاوی و اقمار آنها تقسیم شده است. در حقیقت، دو فدراسیون اتحادیه ای دیگر وجود دارد که هر کدام از آنها به احزاب سیاسی وصل هستند، و دیگری اتحادیه ما می باشد.

اتحادیه ما تا کنون نشان داده است که از ابتدا موقعیت خود را در مقابل قویترین کمپانی های آمریکائی مانند کمپانی KBR - کمپانی دیک چنی - که تلاش داشت محل کار ما را با حمایت نیروهای اشغالگر به تسخیر در آورد، قرص و محکم نماید و مانع آنان شود. ما به آنها فشار آوردیم که خارج شوند و آنها را وادار ساختیم تا پیمانکار کویتی شان ال خورافی را مجبور کنند 1000 نفر از 1200 کارگر کویتی را که با خود از کویت آورده بود، پس فرستاده و به جای آن کارگران عراقی را استخدام نماید، کارگران عراقی که امروزه 70 درصد از آنان بیکار هستند. ما همچنین علیه جدول دستمزدهای والی آمریکائی عراق " پل برمر " جنگیدیم، که در آن جدول اینطور محاسبه شده بود: کارگران عراقی بخش دولتی می بایستی ماهانه 69000 دینار عراقی (معادل 35 دلار) دستمزد بگیرند، در حالیکه به هزاران کارگر خارجی تا حدود 1000 دلار در روز دستمزد داده می شود. در ماه آگوست سال 2003 ما دست به یک اعتصاب گسترده سه روزه زدیم و تولید همه محصولات نفتی را متوقف کردیم. در نتیجه، مقامات اشغالگر مجبور به افزایش حداقل دستمزد ها به 150000 دینار در ماه شدند.

ما این مبارزات را در حکم دفاع از منابع نفتی کشورمان می دانیم. با هرگونه حرکتی در جهت " خصوصی سازی صنایع نفت " و " خصوصی سازی منابع ملی " مخالفت و مقابله می کنیم. ما این خصوصی سازی ها را بعنوان شکلی از اهداف استعمار نو (neo ? colonialism) ارزیابی می کنیم، و آنرا تلاشی می دانیم در جهت دائمی کردن تسلط اقتصادی همراه با اشغال نظامی .

نیروی اشغالگر سنجیده و حساب شده اختلافات مذهبی میان شیعه و سنی را دامن می زند. ما قبلاً چنین جدائی میان شیعه و سنی را در جامعه امان نداشتیم. سنی و شیعه فرقی نمی کرد، خانواده های ما در میان یکدیگر از دواج صورت می دادند، ما با یکدیگر زندگی می کردیم و با یکدیگر کار می کردیم. و امروزه از فلوچه تا نجف تا شهر صدر با یکدیگر در مقابل این اشغال بی رحمانه و جانورصفت ایستادگی و مقاومت می کنیم.

مقاومت در مقابل نیروهای اشغالگر یک حق خدادادی عراقی هاست و ما بعنوان یک اتحادیه خود را به مثابه بخشی از این "مقاومت" محسوب می نمایم، گرچه جنگ ما با اشغالگر با استفاده از قدرت و نیروی شغلی و صنعتی مان است. برآیند نیروی ما بعنوان یک اتحادیه و بعنوان بخشی از جامعه مدنی احتیاج به رشد و نمو دارد تا بتواند هم با نیروی هنوز قوی نخبه گان صدامی و هم با اشغالگران خارجی کشورمان به مبارزه برخیزد.

بوش و بلر باید به خاطر بسپارند که آن کسانی که در انتخابات ماه گذشته در عراق در رای گیری شرکت کردند، به همان اندازه به اشغالگران به چشم دشمن و خصم می نگرند که کسانی که آن انتخابات را تحریم و بایکوت کردند. آنانی که ادعا می کنند که طبقه کارگر عراق را نمایندگی می کنند و از اشغالگران می خواهند که بیشتر در عراق بمانند - به خاطر ترسشان از جنگ داخلی- در حقیقت این افراد برای خود و از طرف خود و اقلیت ناچیزی از عراقی ها که منافعشان در وابستگی کامل به اشغالگران است، صحبت می کنند.

ما بعنوان یک اتحادیه فراخوان می دهیم که نیروهای اشغالگر خارجی از عراق خارج شده و پایگاههای نظامی آنان برچیده شود. ما بدین منظور حتی یک برنامه زمان بندی شده برای خروج نیروها را نمی پذیریم، این کار عملاً یک تاکتیک وقت کشی است. ما خودمان مسائل و مشکلات خود را حل خواهیم کرد. ما عراقی هستیم، بدین جهت کشور خود را بخوبی می شناسیم و می توانیم از خود بخوبی مراقبت بعمل آوریم. ما اهداف، مهارت ها و منابع را به اندازه کافی داریم که کشور خود را دوباره بسازیم و یک جامعه دمکراتیک متعلق به خود و مستقل بوجود آوریم.

From: <http://roshangari.com/>